

τοῦ γιγαντιαίου τούτου ἔργου, ἀλλὰ καὶ εὐγλώττως μαρτυρεῖ περὶ τῶν ἀξιοθαυμάστων κατορθωμάτων ἅτινα ἡ ἐνέργεια τοῦ φυσιοδίφου καὶ ἐφευρέτου κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον ἐπέτυχε.

Ἀμφίροπος κλιματῆτις ἦν ἡ θύελλα εἶχεν ἀποσπάση ἀπὸ τοῦ στελέχους αὐτῆς καὶ ῥίψη εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τροπικοῦ ποταμοῦ, ἐσχηματίσσε τὴν πρώτην ἀπλουστάτην φυτικὴν γέφυραν.

Πάρκυτα ἐπειράθη ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπομιμηθῇ τὸ ὑπόδειγμα τοῦτο τῆς φύσεως, καὶ ἡ ἀράχνη ἐχρησίμειυσεν αὐτῷ ὡς διδάσκαλος. Οὕτω ἔσχον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν αἱ πρῶται κρεμασταὶ γέφυραι, αἱ ἄγριοι λαοὶ ἐκ σπαρτιῶν κατεσκευάζον. Ὑστερῶτερον ἤρξαντο, ὡς ἔτι νῦν ἐν Ἰνδία καὶ Κίνα συμβαίνει, κατασκευάζοντες ἐπὶ τῶν ταλαντευομένων σπαρτιῶν γερυρωτὴν ὁδὸν ἐξ Ἰνδικοῦ καλάμου ἢ ἐκ σανίδων. Ἦλθεν ὁμως ἡ ἐποχὴ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ἀτμοῦ, καὶ τότε ἐν ἔτι 1796 πρῶτος ὁ Ἀμερικανὸς Φίνλαῦ κατεσκευάσεν ἐπὶ τοῦ Jacobs-Creec ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τὴν πρώτην κρεμαστὴν γέφυραν μετὰ ἐπιπέδου ἀμαξίτη: ὁδοῦ βασταζομένης διὰ κρεμαστῶν ἀλύσεων. Ὡς τὸ τελευταῖον μέλος ὁμως ὄλων τῶν πειραμάτων τούτων, ὡς ἡ κορωνὴς ὄλων τῶν εὐστόχων τούτων προσπαθειῶν, αἰωρεῖται σήμερον ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἡρεμία, μεταξὺ δύο μεγαλοπόλεων, ἡ γέφυρα τοῦ East River, τῶν ὑψηλοτέρων ἰσθμῶν ὑπερέχουσα, μετ' ἀδιαφορίας τὰ βαρύτερα τῶν βαρῶν ὑποδοσάξουσα, καὶ μετὰ ἀγερωχίας προτεινούσα εἰς τὰς θύελλας τὸ σιδηροῦν αὐτῆς καὶ ἀδιάφθορον μέτωπον. Ὑπερῆφάνως πάλλει ἡ καρδία ἡμῶν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἔργου τούτου τῆς ἀνθρωπίνου χειρὸς, δὲν καταλαμβάνει δὲ ἡμᾶς ἕλιγγος, ἐὰν ἀπὸ τῆς οἰκοδομῆς ταύτης, ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ τοῦ πολιτισμοῦ σημείου, παρατηρήσωμεν πρὸς τὰ κάτω, διότι ἐξανίσταται ἐν τῷ στήθει ἡμῶν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ δυνάμει ἡ συνείδησις, ὅτι δὲν εἶνε τοῦτο βεβαίως τὸ τελευταῖον θαῦμα ὑπερ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα κατώρθωσεν, ἀλλ' ὅτι μεγαλοπρεπέστερα ἔτι καὶ θρασύτερα ἐπιφυλάσσονται τῇ ἀνθρωπότητι νὰ ἐπιτελέσῃ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

I. H. II.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΝ

εὐδαίμονος πατρός.

... Οἱ ἄγαμοὶ δύνανται νὰ μὴ ἀναγνώσῃσι τὰ κατωτέρω ἀναγραφόμενα, διότι ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ λαλήσω οἰκογενειακῶς. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι μεταξὺ εἰδημόνων καὶ ὁμοτέχων εὐκολώτερον συνεννοεῖται τίς.

Εἶμαι πατὴρ, κυρία μου, ἀλλ' ὑπῆρξα ἄλλοτε μπαμπᾶς, καὶ ὡς σήμερον ἔτι, μπαμπᾶς παιδίου ἐρασιμωτάτου. Ὅτε ἔψαυον διὰ τοῦ δακτύλου τὸν λευκὸν λαιμὸν του, ἀνεκάγχασε δεικνύον τοῦς μικροὺς λευκοτάτους μαργαρίτας του καὶ μ' ἤρπαξε τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν του.

Ὅτε ἀνεκαλύψαμεν τὸν πρῶτον ὀδόντα του τί χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις! Προσπάθουν πάντες νὰ λάβωσι κατάλληλον θέσιν ὡς πρὸς τὸ φῶς καὶ νὰ παρατηρήσωσι ποῦ κεῖται τὸ κόσμημα τοῦ στόματός του. Οἱ προσβύτεροι τῶν συγγενῶν ἔχοντες ἀνά χεῖρας τὰ δυνατὰ δίοπτρά των διήκνουν αὐτὰ πρὸς τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σημειον. Ἐγὼ δὲ ἔχων τὸν τράχηλον προτεταμένον ὑπεδείκνουν, ἐσαφηνίζον, ἀπεδείκνουν.

Τράπεζα ἐπιτηδεῖς ἐστρώθη χάριν τοῦ ὀδόντος τοῦ υἱοῦ μου. Προσεκλήθησαν οἱ στενοὶ συγγενεῖς, καὶ ἐν τῷ τρώγειν ἐγένοντο διάφορα σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντός του. Κατὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ὅτε παρετέθησαν τὰ ἐπιδόρπια, ἡ μάμμη ἕξ-ἄλλος ὑπὸ τῆς χαρᾶς εἶπε καὶ αὐτὴ τὸ τραγουδάκι τῆς.

Μετὰ τὸν πρῶτον τοῦτον ὀδόντα ἤλθε δεῦτερος, καὶ ἄλλος, καὶ ἄλλος, καὶ τέλος δάκρυα καὶ πόνοι. Ἀλλ' ὅτε ὅμως ὠπλίσθη καθ' ὅλα, μετὰ πόσης ὑπερηφανείας ἔλοπέ τὸν ἄρτον καὶ ἐπέλιπτε γενναίως κατὰ τοῦ κρέατος!

Ἡ μεγίστη μου χαρὰ ἦτο — δὲν εἰζέετο ἐὰν καὶ σεῖς αἰσθάνεσθε τὸ αὐτὸ — νὰ παρίσταμαι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγέρσεως τοῦ μικροῦ μου. Ἐξέετο τὴν ὥραν καὶ ἀποσύρων τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης του ἀνέμεινον παρατηρῶν αὐτὸ μετ' ἀνεκφράστου εὐφροσύνης.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ εὐνοϊκὸν διαγωνίως ἐξηπλωμένον, μόλις διακρινόμενον ἐντὸς τοῦ χάους τῶν σινδόνων καὶ σκεπασμάτων, ἔμον τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω ὑψωμένους καὶ τὰς χεῖρας συμπεπλεγμένας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς. Πολλάκις δὲ ἡ ἀλαβαστρῖνος χεὶρ ἐσφιγγεν ἔτι τὸ παιγνίδιον, ὑπερ χθὲς τὸ εἶχεν ἀποκοιμίσῃ, καὶ ἐκ τοῦ ἡμινοϊκτοῦ στόματός του ἐξήρχετο δυνατὸς ψίθυρος τῆς γλυκυτάτης ἀναπνοῆς του. Τὸ πρόσωπόν του ἐκ τῆς θερμότητος εἶχε τὸ χρῶμα ὀριμου ῥοδακίνου, τὸ δέρμα του ἦτο χλιαρὸν ἐκ τῆς νυκτερινῆς διαπνοῆς ἔλαμπον ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἀδιόρατοι μαργαρίται.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ χεὶρ ἐτάλευεν ὀλίγον, ὁ ποὺς ἐλάττιζεν ἐλαφρὰ τὸ σκέπασμα, τὸ σῶμά του ὄλον ἐκινεῖτο, ἔτριβε τὸν ἐνα ὀφθαλμὸν, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἔπειτα δὲ τὸ βλέμμα του, ὑπὸ τὸ μόλις ὑπανοιγόμενον βλέφαρον, προσηλοῦτο ἐπ' ἐμοῦ.

Μοὶ ἐμειδία ψιθυρίζον ἐλαφρὰ, τόσον ἐλαφρὰ, ὥστε ἠναγκαζόμενη νὰ κρατήσω τὴν ἀναπνοήν μου ἵνα ἀπολαύσω πάντων τῶν φθόγγων τῆς χαριτωμένης μουσικῆς του :

«Καλὴ μέγισ πατέα!

— Καλὴ μέγισ, ἀνθρωπάκο μου, ἐκοιμήθης καλά ;»

Ὁρῶμεν ἀμφοτέροι τὰς χεῖρας καὶ ἐνηκολιζόμεθα ὡς παλαιοὶ σύντροφοι.

Τότε δὲ πλέον ἤρχιζε τὰ λογάκια του. Ἐλάμνομεν διαφόρους ὀμιλίαις, καὶ τὸ μικρὸν μου ε-

φλούζει όπως οι κορδαλι ψάλλουσι χαιρετίζοντες τὸν πρωϊνὸν ἥλιον. Ἀτελεύτητοι ἱστορίαι!

Μοὶ ἐδιηγείτο τί ὄνειρον εἶδε καὶ μεθ' ἐκάστην φράσιν ἐζήτηε τίποτε καλόν.

Ἄλλοτε πάλιν προλαβάνον με ἤρχετο εἰς τὴν κλίνην μου. Ὑπεκρινόμεν ὅτι κοιμῶμαι καὶ μεθύσας τὴν γενειάδα κραυγάζον εἰς τὸ οὐδ' μου. Αἰφνης πάλιν ὑπεκρινόμεν ὅτι ἐτρόμαξα καὶ ὄρνυον ὅτι θά το ἐκδικηθῶ. Ἐκεῖνο ἀμυνόμενον ὄχυροῦ ο ὅπισθεν τοῦ προσκεφαλαίου κτλ. κτλ. Ὡς σημεῖον δὲ τῆς νίκης μου τὸ ἐγαργάλισον, ἐκεῖνο δὲ ἐφρίσεν ἀνακαγγάζον τὸν ἀκούσιον ἐκεῖνον καὶ ἀφελή καγγασμὸν τῶν εὐδαιμόνων παιδίων. Ἐχῶνε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν δύο ὤμων του ὡς χελώνη ἀποσυρμένη εἰς τὸ ὄστρακόν της, καὶ με ἠπέλειε διὰ τοῦ παχουλοῦ καὶ ῥοδοχρόου ποδός του. Ἄχ! τὸσον λεπτή καὶ ἀπαλὴ ἦτο ἡ ἐπιδερμὶς τῆς πτέρνης του, ὥστε σὰς βεβαιῶ, ἐὰν τὴν εἶχεν ἡ παρειὰ δροσερᾶς νεάνιδος θά τὴν εἶχε καύχημά της. Διὰ πόσον φιλημάτων κατεκαλύπτον τὰ ἀγαπητὰ ἐκεῖνα ποδαράκια, ὅτε τὴν ἐσπέραν παρὰ τὴν τρίζουσαν ἐστίαν ἐθέρμαινον τὸν νυκτερινὸν χιτωνίσκον του!

Με εἶχον ἀπαγορεύσει νὰ το ἐκδύω, διότι διετείνοντο ὅτι τάχα περιπλέκω τοὺς κόμβους ἀντὶ νὰ τοῦς λύω.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶχον ἄριστα. Ἄλλ' ὅτε ὅμως ἐπήρχετο ἡ ἀνάγκη νὰ περιστείλω τὰς ἀταξίας του, αἵτινες ἐνίοτε παρετεινοντο, ἔνευε βραδέως τὰ βλέφαρα οἱ ῥώθωνες διεστέλλοντο, τὰ χειλάκια του ὑπέτραινον καὶ ἡ ἀγάπη μου προσεπάθει ἀλλὰ ματαιῶς νὰ κρατήσῃ ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας του δάκρυ, ὅπερ ἔλαμπε κρεμάμενον καὶ ἔτοιμον νὰ κυλίσῃ ἐπὶ τῶν πορφυρῶν παρειῶν του.

Ὅποῖαν γενναιοῦτητα πρέπει νὰ ἔχη τις ἵνα μὴ σπύσῃ εὐθύς νὰ καταστείλῃ δι' ἐνὸς φιλήματος τὴν ὀσονοῦπῳ μέλλουσαν νὰ ἐκραγῇ ἐκείνην θύελλαν, νὰ μὴ παραμυθῆσῃ τὴν τρυφερὰν ἐκείνην καρδίαν ἣτις ἐξογκοῦται, νὰ μὴ στογγίσῃ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο ὅπερ ἐλχειλίζει καὶ μέλλει νὰ μεταβληθῇ εἰς χεῖμαρρον!

Ἡ ἐκφρασις τοῦ παιδίου ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶνε συγκινητικωτάτη, πόσῃ λύπην περιέχει θερμὸν δάκρυ βραδέως πίπτον, πόσῃ λύπην ἔχει τὸ παραπονεμένον ἐκεῖνο προσωπάκι, τὸ προσφιλέδες ἐκεῖνο ἀναπαλλόμενον στῆθος!

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα πρὸ πολλοῦ παρῆλθον ... τὰ ἔτη διέρρευσαν ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν ὅμως καὶ νὰ ἐξαλειψῶσι τὰς προσφιλεῖς ταύτας ἀναμνήσεις. Καὶ τὴν σήμερον ὅτε ὁ μικρὸς μου τριακοντούτης ἦδη καὶ μυστακίας μοὶ τείνει τὴν πλατεῖαν χεῖρά του προσφωνῶν με διὰ φωνῆς βαρυτόνου:

«Καλὴ μέρα, πατέρα»,
μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἡχὴ ἐπαναλαμβάνει μακρόθεν τὰς προσφιλεῖς ἐκεῖνας λέξεις:

«Κα.λὴ μέ.γα πα.τέ.α!

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

γ *

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποίους κλάδους τῆς παιδείας ἰδίως ἐπιμελεῖσθε εἰς τὸ σχολεῖόν σας; ἤρῳτα πρὸ τινος ὁ ἔπαρχος μικρᾶς πόλεως τὸν ἐλληνοδιδάσκαλον αὐτῆς.

— Ταῦς κλάδους τῆς καρυδιάς καὶ ἀπιδιάς, ἀπὴντησεν οὗτος, γιατί χωρὶς αὐτοὺς δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ βάλῃ γνώσιν εἰς τὰ ἀγροῦπαιδα.

* * *

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

Ὁ δικαστὴς ἐνοχλεῖται σφόδρα ἀπὸ κύριόν τινα πάσχοντα χρόνιον βῆχα. Ἀφοῦ πολλάκις διέταξε τὸν κλητῆρα νὰ ἐπιβάλῃ ἡσυχίαν εἰς τὸ ἀκρατήριον, τέλος εἶπεν εἰς τὸν διαταράττοντα αὐτὸν ὅτι θά τὸν ὑποβάλῃ εἰς πρόστιμον ἑκατὸν δραχμῶν ἂν δὲν πύσῃ βῆχων.

— Ἐγὼ σὰς δίδω χιλίας, ἂν κατορθώσητε σεις νὰ σταματήσητε τὸν βῆχά μου, ἀποκρίνεται οὗτος.

* * *

Ὁ κ. Β. φαλακρὸς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας συμβουλεύεται φίλον του, ὅποσον σπάνιον δῶρον νὰ προσφέρῃ εἰς εὐνοουμένην κυρίαν ὡς δεῖγμα ὑπολήψεως.

— Τότε, ἀπαντᾷ ὁ φίλος, πρόσφερε τῆς μίαν πλεξίδα ἀπὸ τὰ μαλλιά σου!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Καθένας στέκει ὅπου μόνος του σταθῇ.

*

Τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν
ἢ ἀρετὴ καὶ ἡ ἱκανότης χορηγοῦν.
(Ραγκαβῆς).

*

Ἴδιον τῶν ἰσχυρογυμνῶνων νὰ πίπτωσι πολυλάκις ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὑπερψίας εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐξευτελισμοῦ. (Σ. Τρικούπης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ Ἄγγλος συνταγματάρχης Burnaby, διεληθὼν πρὸ τινος τὸν πορθμὸν τῆς Μάγης δι' ἀεροστάτου, ἀπηύθυνε πρὸς ἀγγλικὴν τινα ἐφημερίδα λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἔκθεσιν περὶ τοῦ ἐναερίου τούτου ταξιδίου του. Ἀνεχώρησεν ἐντελῶς μόνος ἐπιβάς τοῦ ἀεροστάτου «Ἐκλειψις» παρὰ τὰ μέγρι τῆς ὥρας ἐκεῖνης συμπεφωνημένα, καθόσον πολλοὶ εἶχον ἐκφρασεῖ προηγουμένως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν συνοδεύσωσι. Ἄλλ' ὁ κ. Burnaby δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιβαρύνῃ ἀνωφελῶς τὸ ἀερόστατόν του, διὰ τὴν αὐτὴν δὲ αἰτίαν μεθ' ὅλους τοὺς ἐπαπειλουμένους ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης κινδύνους, δὲν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ οὔτε σωστικὴν τινα συσκευὴν οὔτε κἂν ζωτροφίας. Ἐρωδιάσθη ὅμως δι' ἀρετῆς ποσότητος ἔρματος καὶ εἰς τὰς προφυλάξεις ταύτας σφίλλει τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ.